

COOL
BOO

SERAFÍNA

a ROZTRIEŠTENÉ
SRDCE

ROBERT BEATTY

Serafína a roztrieštené srdce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Robert Beatty

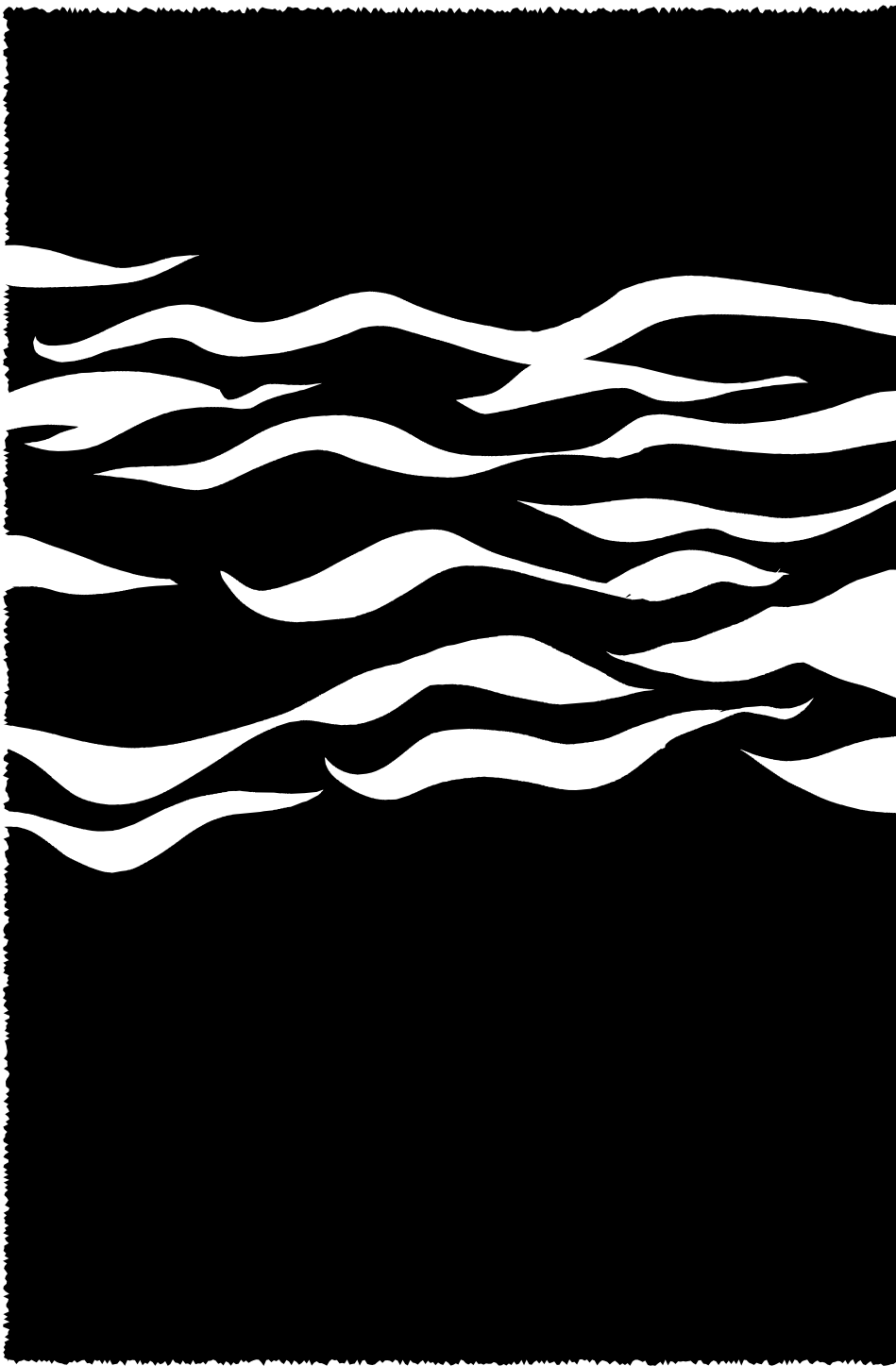
Serafína a roztrieštené srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

SERAFÍNA

a

ROZTRIEŠTENÉ
SRDCE

ROBERT BEATTY

COO
BOO

SERAFINA AND THE SPLINTERED HEART by Robert Beatty

Copyright © 2017 by Robert Beatty

By arrangement with the author. All rights reserved.

Jacket illustration © 2017 by Alexander Jansson

Jacket design by Maria Elias

Translation © Katarína Slivková, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7544-462-2

ISBN e-knihy 978-80-7544-481-3 (1. zverejnenie, 2017)

Sídlo Biltmore
Asheville, Severná Karolína

Serafína otvorila oči, ale videla iba čierňavu, akoby ich mala stále zavreté.

Z polosna, v ktorom ju obklopovala chmúrna prázdnota, ju vytrhol tlmený hlas, lenže teraz ho už nepočula.

Ako šelma sa vie orientovať aj v najtemnejších zákuťiach, no zrazu si pripadala slepá. Hľadala čo i len najmenší záblesk svetla, ale nezbadala ani mesačný svit, prenikajúci cez okno, ani blikot lampáša, ktorý visel na chodbe.

Naokolo vládla tma.

Zažmúrila oči a znova ich otvorila, no nič sa nezmenilo. Stále bolo všetko čierne.

Azda som oslepla? pomyslela si.

Poriadne ju to zmiatlo. Zbystrila sluch ako vtedy, keď sa zakrádala temnými chodbami rozľahlého biltmorského

suterénu a lovila potkany. Nepočula však vŕzganie domu či buchot služobníctva, ktoré pracovalo vo vzdialených miestnostiach, nedoliehalo k nej otcovo chrápanie, vrčanie strojov, tikot hodín ani šuchot krokov. Panoval tam nezvyčajný chlad, ticho a pokoj. V tej chvíli si uvedomila, že nie je v Biltmore.

Spomenula si na hlas, ktorý ju zobudil, a opäť natáhovala uši, ale márne. Ktovie, či bol skutočný, alebo sa jej iba prisnil.

Kde to som? čudovala sa v duchu. *Ako som sa sem dostala?*

Namiesto odpovede konečne začula akýsi zvuk.

Buch-buch.

Chvíľu sa neozývalo nič iné.

Buch-buch, buch-buch.

Len tlkot jej srdca a pulzovanie krvi.

Buch-buch, buch-buch, buch-buch.

Jazykom si pomaly navlhčila suché popraskané pery a v ústach pocítila kovovú chuť.

Nespôsobil ju však kov.

Bola to krv, ktorá jej cez žily prúdila do jazyka a pier.

Chcela si odkašľať, ale namiesto toho sa jej zrazu do pľúc nahrnul prúd vzduchu, akoby sa prvý raz v živote nadýchla. Len čo sa krv rozprúdila, v rukách, nohách i v celom tele pocítila mravčenie.

Čo sa to deje? prebleslo jej hlavou. *Čo sa mi stalo? Prečo som sa zobudila takto?*

Zaplavili ju spomienky na to, ako žila s tatkom v dielni a so svojím najlepším priateľom Braedenom bojovala

proti čiernemu plášťu i starcovej palici. Po veľkolepých komnatách Biltmoru sa konečne pohybovala aj za denného svetla a uviedli ju do vyberanej spoločnosti. Keď však lovila v pamäti, čo sa udialo potom, pripadala si, akoby sa snažila spomenúť si na prchavé detaily hlbokého sna, ktoré človeku vyfučia z hlavy, len čo sa preberie. Bola dezorientovaná a zmätená, akoby sa načahovala za úlomkami predchádzajúceho života.

Zatiaľ sa nepohla, no cítila, že leží na niečom rovnom a dlhom. Nohy mala natiahnuté a ruky prekrížené cez hrud', akoby ju tam uložili starostlivo a s úctou.

Napokon ruky pomaly spustila k telu, aby ohmatala to, čo je pod ňou.

Bolo to tvrdé a drsné ako dosky, ale zároveň nezvyčajne chladné. *Dosky by nemali byť také studené*, napadlo jej. *To je čudné.*

Srdce jej začalo prudko búšiť a prepadla ju panika.

Chcela si sadnúť, no čelom hneď tresla do niečoho tvrdého, čo bolo iba niekoľko centimetrov nad ňou, a s tvárou zmraštenou od bolesti sa hneď zasa zvalila na chrbát.

Vzápätí ruky pritisla k horným doskám a skúmala ich prstami, ktoré teraz používala namiesto očí. Ne našla však nijaké pukliny ani otvory. Začali sa jej potiť dlane a dýchala prerývanejšie. V návale beznádeje a strachu sa zvrtila nabok, lenže aj tam narazila na dosky, od ktorých ju delilo iba zopár centimetrov. Kopala do nich a zúfalo búšila pästami, no obklopovali ju z každej strany.

Serafína zavrčala od rozhorčenia, desu a zlosti. Zvrátila sa a mykala, škriabala po doskách a pokúšala sa ich vypáčiť, ale márne. Uväznili ju v dlhej a nízkej debne.

Horúčkovito pritísla tvár k jednému z rohov a potiahla nosom ako zvieru v pasci. Dúfala, že cez škáročky medzi doskami zachytí nejaký pach z vonkajšieho sveta. Potom ovoňala aj druhý roh, no cítila to isté.

Hlina, pomyslela si. Ležím v hnusnej, vlhkej hline.

Pochovali ma zaživa!

Serafína ležala v chladnej tmavej rakve, ktorú zakopali do zeme. Hlavou jej vírili splašené myšlienky.

Musím sa odtiaľto dostať, opakovala si. Nie som mŕtva! Potrebujem kyslík.

Nemohla sa však pohnúť, nič nevidela a počula iba svoj trhaný dych. Dokedy jej vystačí vzduch? Cítila, aké má stiahnuté pľúca a ako jej zvierajú hrud'. Chce tatka! Chce, aby prišla mama a vyhrabala ju. Nieкто ju musí zachrániť! Rukami sa zúfalo zaprela do vrchnej časti rakvy a snažila sa ju odtisnúť, ale ani sa nepohla. Piskľavý dych jej v tom prišernom tmavom a stiesnenom priestore trhal uši.

Vtom si spomenula na to, čo by jej povedal tatko, keby tam teraz bol. „Vzchop sa, dievča. Vyšpekuluj, čo treba urobiť, a sprav to.“

Opäť sa zhlboka nadýchla, potom sa upokojila a začala premýšľať. Oči jej síce v tme neslúžili, no keď si prstami prešla po sukni a rukávoch šiat, zistila, že sú do-trhané. Napadlo jej, že keby zomrela a mala pohreb, ob-liekli by ju slávnostne. Ten, kto ju pochoval, mal zrejme naponáhlo. Spravil to, lebo si myslel, že je mŕtva? Alebo chcel, aby si vytrpela najhoršiu smrť zo všetkých?

V tej chvíli nad sebou začula tlmený šuchot krokov a jej srdce sa naplnilo nádejou.

„Pomoc!“ zvolala z plných pľúc. „Pomôžte mi! Po-môžte mi, prosím!“

Kričala a kričala, búchala a kopala do dreva, ale kroky sa postupne vzdälovali, až napokon celkom utíchli, a tak si nebola istá, či ich vôbec počula.

Bola to osoba, ktorá ju pochovala? Hodila práve na jej hrob poslednú lopatu hlíny? Alebo šiel okolo niekto, kto netuší, že je tam? Znova udrela pästami do dreva a skríkla: „Prosím! Potrebujem pomoc! Som tu dolu!“

Bolo to však zbytočné.

Zostala sama.

Cítala, ako sa jej duše zmocnila beznádej.

Nemôže odtiaľ utiecť.

Neprežije to...

Nie! prebleslo jej hlavou a zaťala zuby. *Nedovolím, aby som tu zomrela! Nevzdám sa! Nájdem spôsob, ako sa dostať von...*

Zosunula sa ku koncu rakvy a kopla do nej. Pripa-dala jej tenká a neveľmi pevná, akoby to nebola ozaj-stná truhla, iba rozheganá debna, ktorú niekto narýchlo

stĺkol z vyhodенých prepraviek od jabĺk. Chatrné dosky však zo všetkých strán obklopovala hlina, preto ich nemohla rozbiť.

Vtom jej čosi zišlo na um.

Keď sa pred rokmi pýtala tatka, čo sa stane s ľuďmi, ktorí zomrú, povedal: „Pochovajú ich asi dva metre do zeme.“

V tmavom a stiesnenom priestore sa zvinula do kľbka ako mačiatko v škatuli od topánok a posunula sa tak, aby mohla ruky priložiť doprostred vrchnej dosky. Usúdila, že dva metre hlíny, ktoré sú nad ňou, vážia strašne veľa. Tatko ju naučil, že doska je v strede najslabšia.

Pamätala si aj ďalšiu vec, ktorú jej vysvetlil, a tak po nej poklopkala a pozorne pri tom počúvala. *Klop-klop-klop*. Potom sklzla trochu nižšie a znovu zaťukala. *Klop-klop-klop*. Pokračovala v tom, kým nenašla miesto, kde sa ozýval trochu hlbší a dutejší zvuk, čo znamená, že je nad ním menej hlíny. „To je ono.“

Ale čo teraz? Aj keby sa jej dosku podarilo prelomiť, hlina by ju zasypala. Prenikla by jej do úst aj do nosa a zadusila by sa. „Tak to nepôjde...“

Zrazu dostala nápad. Gombičky si zapla až pod krk, a hoci sa jej v uzučkej rakve ťažko hýbalo, začala si vyhrňat šaty, kým neboli naruby a kým si z nich nevyvliekla ruky. Sukňa jej teraz zakrývala tvár, a ak bude mať šťastie, ochráni jej nos i ústa.

Vedela, že nemá dosť silné ruky, aby vrchné dosky rozbila, preto sa otočila na brucho a ľahla si tak, aby mala plecia pod ich strednou časťou.

Pozbierala silu, zdvihla sa a celým telom sa do nich zaprela. V rakve nebolo dosť miesta, aby sa dala na všetky štyri, no napriek tomu do dreva opakovane vrážala plecami. Vedela, že ho nezlomí jediným úderom, ale ani pomalým tlakom. Musí doň pevne udierať v pravidelnom rytme. *Tresk, tresk, tresk*. Cítila, ako sa dlhé dosky nad ňou ohýbajú. „Výborne, presne to potrebujem,“ zamrmrlala. *Tresk, tresk, tresk*, búsila do nich zasa. „No tak!“ *Tresk, tresk, tresk*, pokračovala vytrvalo. Dosky sa začali rozlamovať. Odrazu jej na holé plecia spadlo čosi chladné. Hoci sa mala tešiť, že plán vychádza, prepadol ju strach. Preborila vrchnú časť rakvy, lenže tá sa na ňu zosypala spolu so studenou, vlhkou a ťažkou hlinou, ktorá ju privalila k spodným doskám! Keby nemala na hlave sukňu, dostala by sa jej do úst aj do nosa a už by bolo po nej.

Poslepiacky ju začala naberať do rúk a po hrstiach hádzať do rohov truhly. Hoci hlinu odpratávala najšikovnejšie, ako vedela, stále sa na ňu sypala ďalšia a ďalšia. Bola všade naokolo a sotva sa v nej mohla hýbať. Cez látku sukne robila iba rýchle a krátke nádychy. Hruď sa jej horúčkovito dvíhala a klesala. Dochádza jej vzduch!

Napokon už hlinu nemala kam hádzať, preto sa pokúsila uniknúť. Hlavu prepchala cez dieru a snažila sa predať na povrch, ale hlina sa na ňu valila tak rýchlo a prudko, že nemala šancu. Hoci sa z nej usilovala vyhrabať, začala ju dusiť. So zdrvujúcou ťažobou jej pridĺžila hruď a z pľúc sa jej pri tom vydral posledný výkrik.

Hlina sa na Serafininu hlavu a plecيا sypala rýchlejšie, než ju stihla odhrabávať. Cítila, že ju ťaží a uväzňuje, no hoci mala nohy ako v pasci, ďalej okolo seba ryla a kopala. Kým si naslepo kliesnila cestu z tmy, cez sukňu, ktorá jej zakrývala tvár, sa zúfalo snažila nabrať dych. Ibaže látka sa jej pod ťarchou hlíny natískala čoraz hlbšie do úst, dusila ju a zastavovala prívod vzduchu do ubolených pľúc.

Vtom začula šuchot, akoby kdesi nad ňou horúčkovito hrabalo nejaké zviera. Dúfala, že je to Gideon, Braedenov pes, ktorý sa ju pokúša zachrániť. Tlmené vrčanie však naznačovalo, že to nie je Serafinin psí kamarát. Nech už to bol akýkoľvek tvor, jeho pazúry rozrývali zem s neuveriteľnou silou. Azda je to medveď, ktorý si

prišiel vyhrabať večeru? To je jedno. Musí vyliezť von. Potrebuje sa nadýchnuť!

Odrazu jej ruky podriapali ostré pazúry. Zvrieskla od bolesti, ale hneď schytila zviera za labu. *Mám ťa!* Držala sa ho ako kliešť. Len čo trhlo nohou, vytiahlo ju z hlíny.

Vrčiaci tvor ešte niekoľkokrát mykol labou v snahe vyslobodiť sa z jej zovretia, no Serafína ho nepustila.

Keď sa napokon vynorila spod zeme, zhlboka sa nadýchla a pľúca jej hneď ožili. Vzduch! Konečne má vzduch!

Zviera sa jej vyšmyklo a odtiahlo sa, ale Serafína sa ďalej driapala von, kým si neuvoľnila plecia a ruky.

Srdce sa jej naplnilo nádejou. Dokázala to! Unikla odtiaľ! No len čo si z hlavy stiahla sukňu, doľahlo k nej hlasné vrčanie a opäť sa na ňu vrhli pazúry. Práve sa chystala skrčiť, keď ju škrabli po temene. Rukami sa pevne zaprela o zem, rýchlo sa vyštverala z hrobu a dala sa na všetky štyri, aby sa bránila.

Ocitla sa na cintoríne, ktorý zalieval mesačný svit. Bol plný hustého porastu stromov a popínavých rastlín. Na podstavci uprostred malej čistiny stála veľká kamenná socha anjela s rozťahnutými krídlami. Serafína to miesto poznala, ale nemala ani potuchy, ako sa tam dostala. Skôr než sa nad tým stihla zamyslieť, začula za sebou akýsi zvuk a zvrtila sa.

Blížil sa k nej čierny panter. Bol skrčený, akoby sa pripravoval na útok, a tvár sa mu chvela od zúrivosti. Vtom rozďavil papuľu, až sa mu uši pritisli k hlave, a vyčeril dlhé tesáky, ktoré sa leskli a čakali iba na to, kedy sa do niečoho zahryznú.

Serafína hľadela do tváre nahnevaného pantera. Ešte nevidela divé zviera s takými nelútostnými očami. Boli jasnožlté a sálala z nich ukrutná sila. Prikrčila sa, aby sa mohla brániť. Keď panter opäť ukázal dlhé biele tesáky a zavrčal na ňu, nemala veľa možností, ako sa mu postaviť, a tak aj ona vycerila zuby a zlostne zaprskala. Čierny panter na jej prekvapenie obrátil hlavu, odkradol sa a zmizol v lese.

Serafína od vyčerpania klesla na zem a sťažka, zhlboka dýchala. Bola rada, že žije. *Tá veľká mačka ma už mala v hrsti*, prebleslo jej hlavou. *Prečo sa odtiaľ vytratila ako ranená vačica?*

Kým ležala a zbierala sily, rozmýšľala o tom, čo sa práve stalo. Nieкто ju pochoval. No nielen to. Zakopal

ju na starom opustenom cintoríne, ktorý už pred desiatkami rokov zarástol stromami.

Čím viac o tom uvažovala, tým väčšmi nemohla uveriť tomu, čo práve videla. *Odkiaľ sa tu vzal čierny panter?*

Jej mama je divošelma a kedykoľvek sa vie premeniť na pumu. Keď sa to konečne naučila aj Serafína, nadobudla podobu čierneho pantera presne ako jej otec. Je to veľmi vzácny druh a v horách sa traduje, že nikdy sa ich nevyskytuje viacero naraz.

Napadlo jej, že panter mohol byť jej otec. Ibaže ten zomrel pred dvanástimi rokmi v tú istú noc, keď sa narodila. Odvtedy sa o ňu staral tatko, ktorý ju našiel v lese, a iného otca nikdy nepoznala. Ako tak nad tým premýšľala, zdalo sa jej čoraz pravdepodobnejšie, že panter, ktorého práve zazrela, nie je dospelý. Podľa toho, aký bol štíhly a neistý, usudzovala, že je ešte mladý. Možno to bol niektorý z jej nevlastných súrodencov, ale tí sú zatiaľ škvrnitými mláďatkami. Kamarát Waysa má zasa vo zvieracej podobe tmavohnedú srst'. Mohlo sa stať, že vo svetle dobre nevidela, no ak to bol Waysa, prečo by od nej utiekol?

Mysľou jej vírilo množstvo otázok, ale začala sa sústreďovať na svoje pocity. Hlava ju bolela od škrabnutia zvieracích pazúrov, po ktorom jej zostala krvácajúca rana, hoci nebola až také hlboká. Po tom, čo prežila v rakve, si užívala, že jej do pľúc voľne prúdi vzduch. Na koži cítila teplý vetrík, vychutnávala si vôňu dateliny a paprade, ktoré rástli neďaleko, a hľadela na trblietavé hviezdy na oblohe. Zdalo sa, že jej zmysly sú ostrejšie než kedykoľvek predtým.

Keď sa jej vrátila sila do končatín, otrepala zo seba zvyšky hliny a narovнала si jednoduché béžové šaty. Vtedy si všimla, že diery na nich lemujú veľké tmavé škvrny. So strachom si rýchlo prezrela celé telo a zistila, že na hrudníku, pleciach aj na rukách má zaschnutú krv. Nemala však nijaké čerstvé rany. Iba jazvy.

V tej chvíli sa jej do mysle ako pomalý tok tichej rieky začali vkrádať spomienky. Videla, ako s tatkom večerala v dielni, ako s Braedenom ležala na najvyššej streche Biltmoru a počítala hviezdy na polnočnej oblohe, aj ako s mamou a Waysom bezstarostne bežala lesom vo zvieracej podobe. Vybavila si, ako sedela pred kozubom v knižnici pána Vanderbilda, ktorý jej rozprával príbehy zo svojich knižiek a ciest, a ako potichu popíjala čaj vedľa pani Vanderbiltovej, ktorá nedávno oznámila, že čaká bábätko.

Potom si spomenula, ako jej priateľka Essie, jedna z biltmorských slúžok, pomáhala zašnúrovať nádhernú zlatokrémovú róbu, ktorú jej Braeden daroval na Vianoce. Pamätala si, že pri pohľade do Essinho zrkadla videla dvanásťročnú dievča s výraznými mačacími lícnymi kosťami, jantárovožltými očami a s dlhými, čiernymi zamatovými vlasmi. Prvý raz si pomyslela, že zapadne medzi ostatných.

Spomienka na vianočný večierok jej dlho vírila v mysli. Živo si vybavovala tlmené svetlo sviečok, vôňu dreva v kozube, úsmev na tatkovej tvári a Braedenovu teplú ruku, ktorú mal na jej chrbte, keď spoločne vkročili do sály. V jej duši vtedy zavládol pokoj a zároveň to bol pre

ňu okamih víťazstva, no nielen preto, lebo s Braedenom porazili svojich nepriateľov. Konečne cítila, že niekam patrí.

V poslednú zimnú noc v Biltmore, na ktorú sa pamätala, šla na obchôdzku po dome. Spomínala si na ňu však iba útržkovite. Ochranovala sídlo pred rôznymi votrelcami a inými nebezpečenstvami. Všetci už išli spať, a tak si vychutnávala, že má tmavé chodby domu len pre seba. Vyšla na zadnú krytú terasu pre hostí, ktorú Vanderbiltovci nazývali lodžia. Jemné biele záclony na dverách sa jemne trepotali v chladnom zimnom vetríku a leskli sa v mesačnom svite. Hľadela na pozemky sídla, ktoré sa tiahli až k lesu, a na kopce v diaľke. Nad ich vrcholky sa práve vyhupol mesiac v splne.

V celom dome vládlo ticho, no potom sa vzduch okolo nej zvláštne zachvel. Po chrbte jej prebehli znepokojivé zimomriavky a srst' na krku sa jej zježila. Odrazu vytušila, že za ňou čosi je. Obrátila sa a bola pripravená zaútočiť, ale na mieste, kde boli predtým múry a okná domu, videla iba tmú a vírivú čierňavu.

Vtom ju čosi udrelo do hrude a pociťala prudkú bolesť. Naokolo sa strhol vietor. Serafína bola zmätená. Bojovala tesákmi aj pazúrmí, vrčala, prskala i hrýzla. Všade bola krv.

Lenže potom všetko pohltila temnota a spomienka sa rozplynula.

Teraz stála v slabom svite mesiaca vedľa svojho hrobu uprostred čistiny so sochou anjela a obzerala sa. Bola kilometre od domova. Zo zeme vyliezla na fakt zvlášť-